

Til kamp for et sted å være!

★ Rød Ungdom ★

Oktober

Til kamp for et sted å være!

**HISTORIEN OM EN
AKSJON –**

**FORTALT AV
NOEN SOM VAR MED**

★ Rød Ungdom ★

Forlaget Oktober A/S, Oslo 1974

FORORD

Dette heftet er skrevet av ei gruppe ungdommer på Lillestrøm som var med på en aksjon for et sted å være som var der. Det forteller både om fritidsforholda til ungdommen i Norge, og om hvordan en kjemper for å få det bedre. Størstedelen av heftet omhandler aksjonen i Lillestrøm og erfaringene derfra, men det er forsøkt å trekke med de erfaringene som er høstet også i andre aksjoner. Vi er sikre på at det ved siden av å være morsom og spennende lesning, vil gi viktige erfaringer for aksjoner for steder å være på alle steder i Norge. La ikke dette heftet bli noe du leser gjennom og så lar støve ned i hylla, men et redskap i kampen for et bedre ungdomsmiljø, i kampen for steder å være for all ungdom.

Heftet har sikkert mangler og kanskje også enkelte feil. Vi håper derfor at alle dere som har kritikk eller andre erfaringer, vil skrive inn til Rød Ungdom.

Lay-out: Plakatgruppa S.H.K.S.

ISBN 82-7094-068-2

DET ER LITE Å GJØRE I FRITIDA

Hva gjør du i fritida? Har du muligheter til å drive med det du har lyst til? Er det noen steder du kan treffe annen ungdom og ha det hyggelig? Kanskje er du med i et idrettslag eller ungdomsforening. Da har du noe å gjøre i en del av fritida. Men det er jo endel fritid til, og da er det ikke stort å finne på. Kanskje er du ikke med i noen forening. Da er det enda mindre å gjøre. For de fleste av oss som er unge blir det å stå sammen med kamerater på et gatehjørne eller sitte på en kafe og prate. Det er OK og være sammen med kamerater, men det blir kjedelig i lengden, hvis vi ikke har annet å gjøre.

«UNGDOMMEN HAR DET SÅ GODT»-MYTEN

En del folk sier at ungdommen har det så godt i dag, og at vi har mye å gjøre. Dersom vi ikke er fornøyd, er vi kravstore, og at vi ikke er villige til å gjøre noe sjøl. Vi er glade for at vi har klær, hus, mat, men vi trenger mer enn det. Vi trenger en fritid som vi sjøl bestemmer over.

På skolen er det mye å gjøre, og konkurransejaget gjør en til nervevrak noen ganger. For dem som jobber er det ikke stort bedre. Mange har lange arbeidsreiser. Jobben er hard, og det er ikke stort med penger igjen når husleia og skatten har tatt sitt. Vi skal være

glade for det vi har, men noen glansbildetilværelse er det slett ikke.

Siden våre besteforeldre var unge er fritidsmulighetene blitt verre.

Fotballøkk, låven, vedskjulet, skogen og badedammen er blitt til motorveier, parkeringsplasser og kloakk. Anders Langes og Jan P. Syses prat om å sette den slappe ungdommen på tvangsarbeid er reaksjonært sprøyt. Vi vil være aktive, men hvilke muligheter har vi til det?

I fritida har vi lyst til å være sammen med annen ungdom. Vi vil slappe av og drive med forskjellige aktiviteter. Vi vil ha steder der vi kan komme sammen, prate, høre musikk, danse, spille bordtennis, lage keramikk, tegne, reparere motorsykler, spille gitar og lese. Det er rettferdige krav, og er det ikke bedre at vi gjør sanne ting enn å stå ute og henge, eller kanskje begynne med narkotika eller stjele biler for å få det litt mer spennende?

KAPITALISTISKE IDEALER

På skolen blir vi lært opp til å bli "gode og effektive samfunnsborgere". Det blir stadig nye undervisningsopplegg og metoder

visningsopplegg og metoder. For oss elever blir det vanligvis mer å gjøre. Kapitalistene og staten legger stor vekt på utdannelsen for at vi skal bli lønnsomme arbeidere siden. På jobben blir det rasjonalisert og forska i nye produksjonsmetoder. Her skal vi være mest mulig effektive, og gjøre størst mulig arbeid. Vi blir pressa til å yte mest mulig. Men hva med fritida? Gjør de noe med den? Nei, det eneste de tenker på da er å trekke pengene våre tilbake igjen.

Dyre diskoteker, kafeer og kiosker er det vi blir tilbudt. Sann er kapitalismens undertrykking og utbytting. Den tida vi ikke er på jobben eller blir lært opp til å bli "gode borgere", er det bare om å gjøre å suge mest mulig penger ut av oss.

Vel, helt sann er det ikke. I fritida blir vi også lært opp til og godta dette råttne samfunnet. Bladene vi leser er fulle av supermannshistorier. Den som kommer seg til toppen ved å trække andre ned i møkka skal være våre idealer. Jenter blir framstilt som dumme, tåpelige og sexy, noen som ikke kan brukes til annet enn å ligge med de tøffe mannfolka. Filmer på kinoen og de fleste platetekstene er ikke stort bedre. I idretten er ikke idealet den som er mest kameratslig, Ok og som hjelper andre, men stjerna som får superresultater ved å offre alt annet enn idretten. Det borgerlige idealet skal gjennomsyre oss fra vogge til grav, for at vi ikke skal finne på å gjøre opprør mot all jævlskapen.

25 ØRE DAGEN !

Ungdommen mellom 12 og 25 år utgjør omtrent 1/4 av befolkninga. Det er ei stor gruppe, og det er vi som kommer til å gjøre mesteparten av arbeidet om noen år. Men det er ikke rare greiene som blir ofra for at vi skal få noe bra å gjøre i fritida.

Svære bankbygg vokser opp over alt. Motorveier pløyer seg gjennom byer og over marker. Skipsredere og toppdirektører velter seg i lusos med en mengde hus, biler og båter. Hva får vi? Nesten ingen ting. 25 øre dagen er det du får til fritidsaktiviteter. Det er nemlig alt stat, kommune og fylke bevilger til ungdoms- og idrettsarbeid pr. ungdom pr. dag. Det skal gå til fritidsklubber, fritidsledere, idrettsarbeid, støtte til politiske lag, kristne foreninger osv. Over halvparten av kommunene bevilger under 1/2 % av budsjettet, og bare 7% av kommunene bevilger mer enn 1%. Det er bare ca. 80

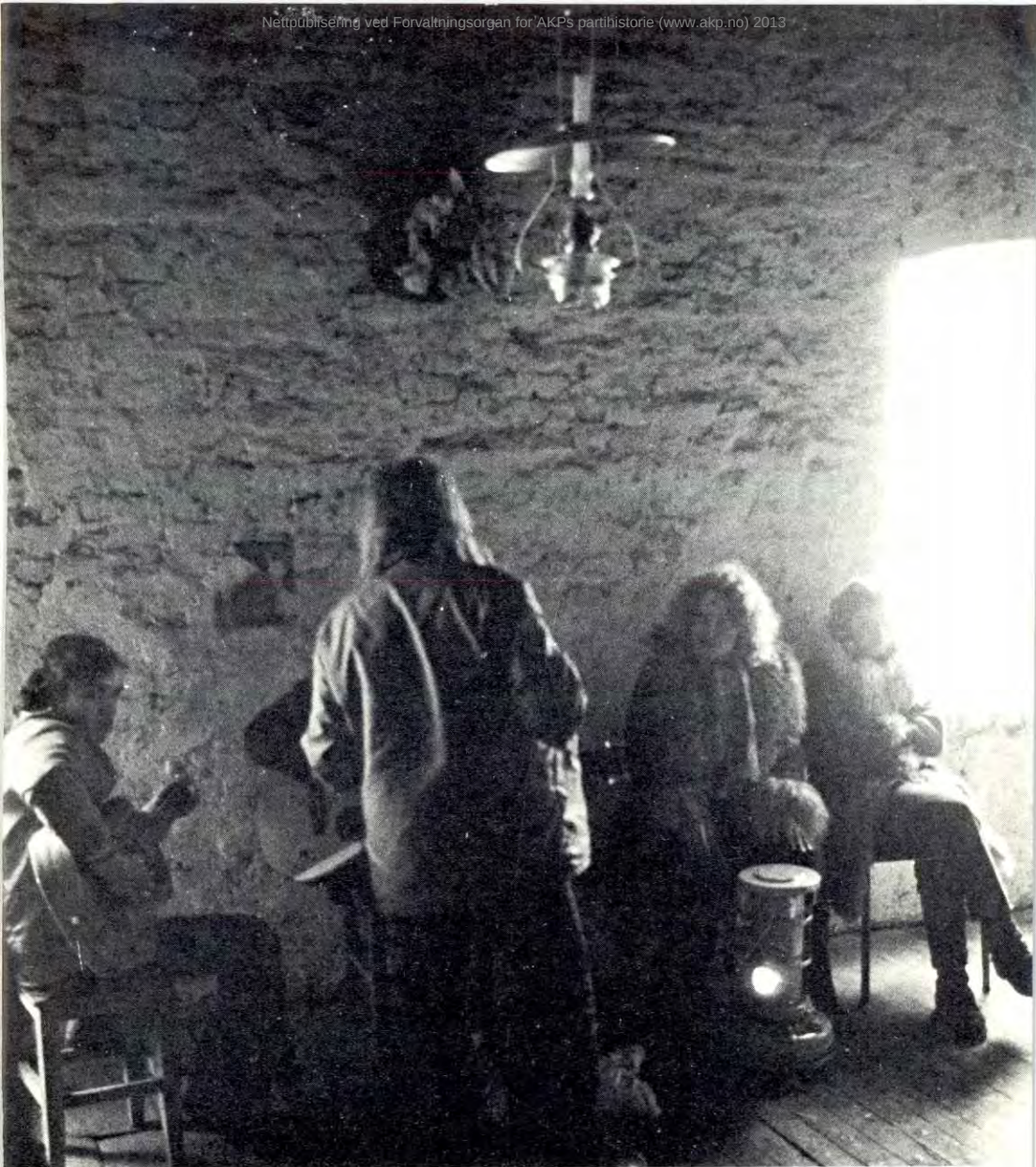
av landets over 400 kommuner har ungdomsklubber, og i disse kommunene er det bare plass til mellom 5 og 15% av kommunens ungdommer i klubbene.

Et typisk eksempel er Trondheim kommune. Der finns det 18 000 ungdommer som ikke er medlem av noen privat forening. Av disse er 900 medlem av de kommunale klubbene i byen. Egentlig burde alle kunnet være med i en ungdomsklubb. Men det blir det ikke bygd nok lokaler til. I 1972 bevilga kommunen 24 kroner pr. ungdom som ikke var med i noen privat klubb. Av dette skulle det altså lages bra fritidstilbud. Jo takk. det blir 6 øre dagen det, ikke stort å ha det gøy for får en si.

I Norge er gjennomsnittlig hver ungdom med i en eller annen organisasjon, klubb eller forening. Det sier egentlig ikke så mye om hvor mye det er å gjøre i fritida, for noen har kanskje ikke vært med på noe de siste par åra, andre har mte en gang i måneden o.l. Likevel er foreningene og klubbene viktige for oss. Forholda ville vært helt håpløse uten musikkforeninger, idrettslag og andre ungdomslag. De fleste av

foreningene må klare seg sjøl med penger. Mange voksne gjør en super innsats med å hjelpe til uten betaling, men det trengs penger også. Nå må mange trygle banker og forsikringsselskaper for å få noen kroner. Vi blir løpende rundt som levende reklameplakater for Creditbanken og Storebrand for å skaffe penger til treningslokaler, reiser og utstyr.

Siden januar-73 må ungdomsorganisasjonene batale arbeidsgiveravgift. D.V.S. de skatter av honorarer til musikere, lønn til tillitmenn. I Oslo har skattedirektøren prøvd å få bygdeungdomslagene til

å skatte av billettinntektene de har på dansekvelder! Lagene vil gå konkurs hvis dette går igjennom. Gjelda er mye større enn de pengene de noengang har hatt i kassa. Hos formannen i et ungdomslag tok de pant i bilen hans!

DET ER NOE GALT MED SAMFUNNET

Det er ikke oss det er noe galt med, men samfunnet. Vi har lyst til å gjøre mange ting, men har ikke mulighetene til det. Det er klart at det er noe galt når mange bråker i skoletimene. Det er klart at det er enda verre å stjele, bruke narkotika eller sniffe. Men hvorfor begynner ungdommen med slike ting? Er det fordi det er gøy? Nei, det er fordi forholda er så dårlige. Mange blir pressa til det.

Dersom vi hadde hatt mye bra å drive med i fritida, og dersom jobben eller skolen ikke hadde vært så jævlig, så hadde ikke ungdommen gjort alt det gale.

Men det finns en annen vei enn den som fører til at folk gir opp, fylles, blåser og mye annet. Det går an å slå seg sammen med annen ungdom og arbeidsfolk for å forandre forholda. Vi må finne ut hvordan vi vil ha det, hvem som er våre fiender og hva vi skal gjøre. Vi må sette i gang å gjøre noe, og ikke vente på at noe plutselig vil skje. Resten av dette heftet handler om det.

UNGDOMMEN FINNER SEG IKKE I DE DÅRLIGE FORHOLDA

Over hele landet har ungdommen starta aksjoner for å få det bedre i fritida. VG skriver at det bare er en liten gjeng med yrkesrevolusjonære som demonstrerer. Det er ikke sant. Vanlig ungdom finner seg ikke i de dårlige forholda. Det blir flere og flere som diskuterer og lager aksjoner for å få det bedre, eller for å hindre at det blir verre. Det er ikke noen som gjør dette for ungdommen. Det er ungdommen sjøl som gjør det. De fleste stedene har det vært unge kommunister fra Rød Ungdom som har stått i spissen. Det er som regel de ungdommene som er mest bevisste, og som vet hva som bør gjøres. Mange har også vært med på demonstrasjoner og aksjoner tidligere slik at de har erfaring. Det er derfor en fordel for ungdommen at unge kommunister er med på aksjonen. Sjølsagt er det bare dersom mange ungdommer slutter opp om en sak at vi kan klare noe.

Moss, Trondheim, Tønsberg, Bergen,

Ungdommen må stole
på egne krefter.

Vi må stå samla i kravet,
i kravet om et sted å
være. (FRA EI VEGGAVIS)

Harstad, Oslo, Lillestrøm, Gjøvik, Drammen, Tromsø- det er noen av de stedene det har foregått aksjoner for steder å være. Vi tror at denne bølgen vil fortsette, og at det etterhvert vil være enda flere som deltar.

Det som har vært felles for alle aksjonene, er at det viktigste kravet har vært å få steder å være. Men likevel har mye av det som har foregått vært forskjellig: underskriftinnsamlinger, møter eller demonstrasjoner. Mange steder har ungdommen okkupert hus- man har tatt et tomt hus for å lage ungdomslokaler der, eller for å demonstrere at de mangler lokaler.

HAR AKSJONENE VÆRT VELLYKKA ?

Til det må vi svare både ja og nei. Noen aksjoner har ført til at ungdommen har fått ungdomslokaler. I Moss f.eks. okkuperte ungdommen et hus. Kommunen lovte at de skulle lage en fritidsklubb hvis de slutta med okkupasjonen. Etter at folk i huset diskuterte hva de skulle gjøre, bestemte de seg for å avbryte okkupasjonen og gi kommunen en sjanse. Dersom de ikke fikk nye lokaler ville de okkupere et nytt hus. I dag har ungdommen i Moss fått fritidsklubb.

I Lillesand fikk ungdommen lokaler etter å ha hatt en underskriftsaksjon og jobba på andre måter i aksjonskomiteer.

Men de fleste aksjonene har ikke gitt reslutater med en gang. Mange av de husene som ble okkupert, er i dag rivi. På en måte kan vi si at disse aksjonene har vært mislykka. Vi tror allikevel det er galt å si at de bare var mislykka. Ungdommen står overfor mektige motstandere i kampen for bedre forhold i frtida. Det er ikke noe rart at vi ikke klarer å vinne før vi har en god del erfaring. Alle aksjonene som har vært, har gitt ungdommen lærdommer om hvordan de skal kjempe. Du klarer ikke å svømme første gangen du er i vannet. Du må bruke lang tid på å øve deg. Sånn er det sjølsagt med aksjoner også.

Men aksjonene har vært vellykka

også på en annen måte. Tenk på hva som har foregått under en slik aksjon. Mange av dem har vært i mange måneder. Da hadde ungdommen noe å stå sammen om, da var det noe å finne på.

Mange aksjoner har også ført til at det er blitt satt fart i kommunens planer, slik at en har klart å presse fram reslutater på litt lengre sikt.

Til tross for nederlag og mangler må vi si at vi ville ikke unvære en eneste av aksjonere.

La oss se på en av dem. Da kan du se bedre hva som skjedde, og sikkert lære en del, før du setter igang sjøl. Aksjonen er tilfeldig valgt. Vi kunne like gjerne skrive om en av de andre. På deres sted kan det være andre problemer og helt andre forhold, så dere må ikke se på dette som en "kakeoppskrift".

AFTENPOSTEN 18. MARS - 72 :

Ungdom okkuperer fabrikk i Strømmen

Ca. 50 ungdommer okkuperer natt til fredag en nedlagt fabrikkbygning ved Sagsdalselven i Strømmen. De un-

ges hensikt med okkupasjonen seg et sted å være. Fabrikkbygningen er kjøpt av Skedsmo kommune for nedrivning.

HISTORIA TIL EN «STED Å VÆRE» - AKSJON

Det var helt mørkt og ikke et menneske og se. Vi gnei søvnen ut av øya, mens vi rusla opp til den lille stasjonsbua. Det var hardt å stå opp midt på natta etter bare et par timers søvn. Klokka var 02.20. I stasjonsbua traff vi de andre folkene som skulle være med. Var alt utstyret i orden? Lommelykter, svart plast, øks, brekkjern og annet utstyr, mat, papir, tusj- jo, alt var der. Vi stillte klokken våre slik at de gikk likt, og forsvant ut i mørket hver til vårt.

På mange forskjellige plasser rundt i streket møtte vi andre grupper av ungdom som skulle være med. Alle hadde klart å passe tida, og finne fram til det stedet de skulle møte.

Klokka var 02.50. Om 10 minutter skulle det brake løs. Tida går forferdelig sakte når en står sånn og venter med "sommerfugler" i magen. Hva var det? Noen syntes de hørte en politibil. Kunne noe ha lekket ut? Ville vi møte et hus fullt av folk fra kommunen og politiet? Heldigvis, det var bare en drosje. Ikke noe mistenkelig enda.

Nøyaktig tre minutter før vi skulle gå inn i huset, sneik Petter og Hans seg bort til det. De hadde fått tak i en nøkkel som passet, sjøl om låsen var litt rusten, gikk døra opp på et par minutter.

Nå dukka det opp folk fra alle kanter. Planen fungerte perfekt. I løpet av litt over et minutt var alle 50-60 inne i huset. Et par minutter etter var alle de viktigste vinduene dekket med svart plast, og vi kunne tenne lyktene uten at noen utenfor kunne se det. Vi var inne i "huset", og arbeidet kunne begynne.

LA OSS IKKE Lenger VENTE PÅ AT NOE SKAL SKJE !

Vi begynner et år tidligere, våren 1971:

Forholdene i Skedsmo er ganske dårlige for ungdommen. Vi har ikke noe annet enn et par kafeer å samles på dersom det da ikke er møte i

en forening eller trening i idrettslaget. Men det er jo ikke alle som er med på noe, og ingen er jo opptatt med det bestandig.

Mange pleide å ta en tur innom kafé Concord utpå kvelden. Den stengte kl.20.00, så tida etter måtte vi stå ute og prate. En kveld vi satt der og prata om hvor lite det var å finne på, oppdaga vi at de som satt ved sidebordet på kafeen snakka om akkurat det samme. Folk ved bordet bortenfor dem igjen prata om hvor kjedelig det var de også. Tenk om vi hadde hatt et ungdomshus hvor vi kunne spille musikk, danse, spille bordtennis, tegne og ellers drive med det vi hadde lyst til. Det viste seg snart at de fleste ungdommene på kafeen satt og snakka om dette. Alle var lei av å sitte med henda i fanget og vente på at kommunen skulle lage ungdomslokaler til oss. Nå var det på tide å gjøre noe! Ingen visste hva vi skulle gjøre, men alle var enige om at noe måtte skje. Vi satte bordene sammen så alle kunne snakke sammen om det.

Sjøl om det var mange forskjellige meninger om hva vi ville ha, var alle enige om at det viktigste måtte være ungdomslokaler der vi kunne komme sammen, og drive med det vi hadde lyst til. Hva som skulle foregå kunne vi fortsette og snakke om, og vi ville sikkert få fram mange gode ideer, og sikkert også bli enige til slutt.

Alle var enige om at det var nødvendig å få diskutert disse sakene mer, og at det var nødvendig å få med seg flere ungdommer. Misnøyen måtte organiseres. Dersom vi blei mange, skulle vi nok klare å presse kommunen. Burde vi ikke egentlig kalle oss noe? Vi var jo nesten en organisasjon- vi hadde et formål, og var enige om å arbeide sammen for å nå det. Jo, det ville ha vært fint med et navn. Det ville føre til at andre blei mere oppmerksom på oss også. Etter litt snakk fram og tilbake, var vi enige om at "Aksjonsgruppa" var et bra navn. Det var kanskje ikke det ideelle, men det sa da ihvertfall at vi ikke hadde tenkt å sitte å vente på resultatene.

Nå blei det fart i sakene. En gang i uka kom vi sammen hjemme hos ei jente som var med. Kjempegreie foreldre! De var enige med oss i at

ungdommen trengte et sted å være, og ville hjelpe oss så godt de kunne. Det viktigste til å begynne med måtte være å spre ideene til andre, slik at flest mulig ungdommer kunne være med fra starten av. Men hvordan skulle vi nå ut til så mange? Sjølsagt snakka vi med alle vi kjente, og på den måten spredde det seg litt etter litt. Men det er mange ungdommer i Lillestrøm, og ikke på langt nær alle fikk vite om "Aksjonsgruppa".

"Hva med et kino-møte?", var det en som sa en kveld vi satt og prata. Kinomøte? Ingen forsto hva han mente, og han måtte forklare. "Det er mange av oss som spiller i band, eller som kjenner andre som spiller eller synger. Vi kunne leie kinoen en dag og ha konsert. Det vil sikkert komme mye folk, og så kunne vi samtidig snakke om "Aksjonsgruppa". "SUPERT", sa vi andre i kor. Alle var i fyr og flamme. Her slo vi mange fluer i ett snekk. Mange ungdommer ville få høre om "Aksjonsgruppa" og begynne å diskutere hva som bør gjøres, mange band kunne få spille, og sist men ikke minst ville det bety at vi slapp og henge på gata eller kjede oss den kvelden. Det krevde en god del forarbeide, men vi gikk til oppgaven fulle av entusiasme. Endelig begynte det å skje noe.

Vi visste at det fantes mange band og visegrupper i Lillestrøm, og fikk tømra sammen et bra program. Plakater blei tegna og hengt opp over alt, løpesedler blei spredd, og vi snakka med alle vi traff om konserten.

Gjett om det blei vellykka! Kinoen var stappfull og stemningen på topp hele tida. 8-900 ungdommer fikk høre mye bra musikk, og ideen om "Aksjonsgruppa" og hva den kunne gjøre for å presse fram ungdomslokaler, blei spredd. Alle gikk sikkert ikke fra kinoen fulle av ideer og kampglød, men en del folk blei "tent", og diskusjonen kom igang blandt mange flere. Alt fra starten av hadde vi sjønt noe av det viktigste ved alle aksjoner: Ingenting ville nytte dersom vi bare var ei lita gruppe folk. Massene av ungdom måtte slutte opp om det vi hadde starta, og drive det framover. Kvelden på kinoen var en bra start.

VI STARTER SJØL

Vi spurte oss om det var mulig og gjøre noe sjøl om vi ikke hadde ungdomslokaler. Fantes det ikke aktiviteter vi hadde lyst til å drive med, og som det var muligheter for å sette igang? Det var jo lokaler i Lillestrøm, men de fleste var opptatt til foreningsmøter, danseskoler o.l. Men det var kanskje muligheter for at vi og kunne benytte oss av dem. Ja, hvorfor ikke prøve? Det var ikke ungdommens egne lokaler som var innreda sånn som vi ville ha det, og det var vanskelig å sette i gang mange av aktivitetene. Ingen kunne f.eks. reparere motorsykkelens sin på senen i Polkets Hus. Men dersom vi fikk noen til å spille eller fikk låne et stereoanlegg, kunne vi iallfall komme sammen og høre musikk og prate, istedet for å stå ute på gata og henge.

Ideen var verd å prøve, og i midten av september hadde vi vår første offentlige "Aksjonsgruppekveld". Noe supert opplegg hadde vi ikke klart å få istand- vi hadde bare hengt opp noen plakater på forhånd. Lokalet hadde ikke stoler, men vi satt på filtteppet på gulvet, bevertningen besto av te og mineralvann for dem som ville kjøpe det, og musikken kom fra et stereoanlegg som en i "Aksjonsgruppa" eide. Vi måtte betale leie for lokalet, så vi var nødt til å ta 3 kroner i inngangspenger. Det var egentlig for jævlig, for det var mange som ikke hadde råd til det. Før vi fikk penger fra kommunen hadde vi likevel ikke noe valg.

Kvelden var et bra bevis for at vi trengte et sted å være. Det kom over 100 folk. Mesteparten av tida brukte vi til å høre musikk og prate. Men vi diskuterte også hva vi skulle gjøre for å presse kommunen, og for å få mere liv i "Aksjonsgruppa".

Kvelden var vellykka, og hver onsdag kveld hadde "Aksjonsgruppa" sine sammenkomster i kjellerlokalet.

MÅ VI PRESSE KOMMUNEN, ELLER BARE GJØRE DEN OPPMERKSOM PÅ DE DÅRLIGE FORHOLDA

Første skritt var tatt. Nå kjente ungdommen til våre ideer, og gjennom diskusjoner blei de videreutvikla, kommunen var også blitt mer oppmerksom på at ungdommen ikke var fornøyd med forholda. Hvorfor gjorde den da ikke noe? Var det fordi den ikke var klar over hvordan ungdommen hadde det, eller var det fordi den ikke var interessert i å hjelpe ungdommen? Penger stod det ihvertfall ikke på. Vi visste at det var avsatt flere hundretusen kroner til ungdomsarbeid, men hva hjalp det når de bare var oppført på et papir? Dessuten hadde kommunen gitt en stor amerikansk bilfabrikk, General Motors, 20 millioner i skattelettelse. Dette skulle i allfall ikke tyda på dårlig med penger, men kanskje var man mer interessert i å holde seg venner med storkapitalen enn å gjøre det bra for vanlige folk.

Det var om disse spørsmåla diskusjonen kom til å dreie seg om i den nærmeste tida. Skulle "Aksjonsgruppa" drive opplysningsarbeid, eller skulle den presse kommunen til å gjøre noe? Skikkelig fart i diskusjonen blei det da en foreslo vi burde lage en demonstrasjon før skoleferien begynte.

Til slutt var nesten alle enige om at det var nødvendig å presse kommunen hardere enn det vi hittil hadde gjort. Kommunestyret og administrasjonen måtte sjønne at ungdommen ikke ga dem fred før det blei bedre i frida. Vi hadde nok av eksempler på at kommunen ikke først og fremst prøvde å gjøre forholda bedre for vanlige folk, og at det bare var press som nytta for å få dem til å gjøre noe. Vi måtte skape et virkelig kraftig krav om ungdomslokaler, og vi måtte vise at vi ikke ville gi oss før vi hadde dem.

Det er mye som må gjøres for å lage et skikkelig demonstrasjonstog, men dersom det er mange som er med, blir det ikke så mye på hvet. Noen snakka med politiet for å få tillatelse til å ha demonstrasjon, noen tegna og hang opp plakater, noen delte ut løpeseddlar og noen malte transparente og plakater som vi skulle ha med i toget.

"Søren også! Hvorfor skulle det regne akkurat i dag? Nå kommer det sikkert ingen i demonstrasjonen. Folk vil tro at vi bare er en liten gjeng med bråkmakere som skriker om å få ungdomslokaler. Kommunen vil kose seg. Ikke for det, der kom det fem folk, og lenger bort i gata ti til. Nå begynner det visst å strømme til."

TAK OVER HUE! TAK OVER HUE!
STORGATA HOLDER IKKE LØNGER!
IKKE STASJON HELLER!
KOMMUNEN MÅ GJØRRA NO!
VI VIL HA ET STED Å VÆRE!
VI VIL HA ET STED Å VÆRE!

Orda gjalla mellom husveggene. Til slutt var vi 15 ungdommer som marsjerte gjennom gatene. Ikke så verst i regnvær på en lørdag etter-

middag. Det kunne nok ha vært drevet bedre arbeid for å få folk til å komme også. Etterpå snakka vi med mange som ikke hadde visst om det. Dessuten var det jo den første skikkelige demonstrasjonen i Lillestrøm på sikkert 15 år. For de fleste var det første gangen de marsjerte på gata utenom i 17.mai-tog. På en måte kan vi si at det var en historisk dag for Lillestrøm. La oss håpe at demonstrasjonen den 19.juni 1971 var opptakten til en økt aktivitet fra folket i Lillestrøm mot undertrykking og dårlige forhold. Flere demonstrasjoner og aksjoner har det i alle fall vært på de siste 1 1/2 åra enn på de 20-30 åra før der.

HVA SLAGS STED?

Dersom dere skal lage en aksjon, er det viktig at dere diskuterer hva slags sted å være dere ønsker. Her er noen krav til et sted å være (og en del spørsmål å diskutere):

Stedet skal være mest mulig uavhengig av stat og kommune, og ungdommen sjøl må bestemme over det. De må bl.a. bestemme regler for stedet. Allmannamøte skal være høyeste organ. Dette må være retningslinja vår. Sjølsagt støtter vi kommunale klubber, og mange steder kan det være riktig å kjempe for det. F.eks. der kommunen har planer for klubber, men som aldri er kommet lengre enn til papiret. Men vi må alltid jobbe for at ungdommen sjøl skal bestemme mest mulig, og derfor vil det beste være steder som ungdommen sjøl styrer, og som bare får penger av kommunen. I aksjoner kan det være riktig å fire litt på disse krava for å seire, men retningslinja må være klar.

Ungdommen må sjøl være aktiv. Det skal være et sted med aktivitet, og ikke nedsløving. Vi støtter kravet, og krever at kommunen skal bevilge penger til ansatte folk, men det må ikke være "snille prester som skal aktivisere ungdommen".

Det må være forbud mot å komme inn i klubben påvirke, eller bruke stoff eller alkohol på stedet. Allmannamøtet må avgjøre hva en skal gjøre med folk som bryter reglen.

Det må være frihet til politisk virksomhet. Vi må kjempe for de demokratiske rettighetene. Ingen må sjølsagt overdrive denne friheten slik at uorganisert ungdom støtes vekk.

Aldersgrenser må diskuteres. Bestemmelser kan være nødvendig, men vi må unngå kunstig skille mellom forskjellige aldersgrupper av ungdom.

Skal stedet ha mange forskjellige aktiviteter, eller skal det være et sted for en eller to spesielle ting? Antagelig er det riktig at det finnes begge typer steder. Dere må diskutere hva som er mest aktuelt hos dere.

Vi hadde en del andre ideer om hva vi kunne sette igang, men det var få av dem som ble satt ut i livet. Etter at snøen kom, tenkte vi på å lage akekonkurranse og skøytekarneval. Bra ideer, bare synd at vi aldri gjorde noe med dem.

Det er mange andre steder enn i Lillestrøm at ungdommen ikke har noe sted å være. Det er nødvendig å samle seg for å presse myndighetene til å gjøre noe. Diskuter med andre hva dere bør gjøre og hvilke krav dere bør stille. Prøv å samle så mange som mulig i en ungdomsfront, Aksjonskomite for et sted å være e.l., og sett igang. Her er noen ideer til hva som bør være grunnlaget for en slikfront, og hvordan den bør organiseres og arbeide:

1. Vi krever et sted å være. (si gjerne noe om hva slags sted, eller et spesielt sted hvis dere har funnet det.)
2. Vi vil skape et aktivt miljø der ungdommen sjøl bestemmer.
3. Det er statens og kommunens ungdomsfientlige politikk som er grunnen til de dårlige forholda i fritida. Kravene må reises mot dem.
4. Vi er mot misbruk av stoff og alkohol. (Må utformes slik at det er klart at bruk av stoff

og alkohol ikke er tillatt i et sted å være, og at vi ser på det som galt at folk bruker det, men samtidig slik at de ikke hindrer f.eks. stoffmisbrukere i å delta i fronten.)

5. Vi ønsker å stå sammen med andre ungdomsgrupper (f.eks. idrettsforeninger) og med den eldre delen av befolkninga.

ORGANISERING OG AKTIVITET

-Så mange som mulig må trekkes med.

-Verv medlemmer til fronten og velg styre. Mange steder har det vært riktig og danne egne underkomiteer med styrer osv. på skoler og i egne bydeler, som man igjen har et felles styre for.

-Sett igang aktiviteter. Husk at en del som er med vil være veldig aktive og drive med mye, mens en del andre bare vil være med på en fest eller et møte en gang i blant. Vi ønsker å ha alle med i fronten. Sett igang grupper som jobber med forskjellige saker i aksjonen-gruppe som lager avis for fronten, gruppe som slriver i lokalavisa, økonomigruppe, teatergruppe som

lager sketsjer om aksjonen osv. Det styrker aksjonen veldig, trekker mange med i arbeidet og det bedrer jo også fritidsforholda med en gang.

Det er også andre saker en kan sette igang, og som de forskjellige gruppene kan jobbe med. Konserter med lokale band og vise-sangere for å skape blest om aksjonen, lag konkurranse om hvem som kan lage det beste diktet eller den beste visa om aksjonen.

-Trekk mange folk med i diskusjonene. Så mange som mulig må være med å diskutere hva som skal gjøres, hva slags aksjoner en skal ha o.l. Mange er redd for å si noe, men har mye viktig å si. Vi må hjelpe dem til å få det fram. Gruppediskusjoner er en bra sak her. Demokratiet i aksjonen er viktig. Mao Tse Tung har engang sagt: "Det er massene som er de virkelige heltene, selv er vi ofte

barnslige og uvitende. Begriper en ikke det, kan en ikke gjøre regning med å tilegne seg minime kunnskaper engang."

VI VIL HA NORMANN-GÅRDEN!

Endelig! Vi fatter håp om at vi snart skulle få lokaler. Det så ut til at presset på kommunen hadde nytta. Kommunen kunne få leie et lokale på 350 kvadratmeter. Det ville bli plass til 250 ungdommer der, og mange aktiviteter. I løpet av et par dager snakka alle om det. Snart skulle det bli ungdomslokale i Normanngården! Kommunen sa at det var så godt som sikkert. Saken skulle bare for ordens skyld opp i Byggningsrådet, og så kunne håndverkerne gå i gang med å innrede det slik vi ville ha det.

Hans, som var med i styret for "Aksjonsgruppa" hadde vært og sett på lokalene sammen med en fra kommunen. Han kom småløpende inn på Concord, og så ut som om han hadde vunnet 100 000 i tipping, eller som om han var nyforelska. "Snakker om sted! Det er kjempestort, og det er ikke mye som må gjøres før vi kan ta det i bruk." Hans var over seg av begeistring.

Vi vil ha ungdomslokaler nå! *Skedsmo-ungdommen* *til AKSJON lørdag*

Lørdag 10. januar 1980 kl. 14.00 i Skedsmo ungdomsskole. Det er gratis adgang. Det er ingen kostnader. Det er ingen kostnader. Det er ingen kostnader.

Var det mulig? Vi som var så sik.....kommunen sa jo at det bare skulle innom Byggningsrådet for ordens skyld, og så hadde de sagt nei til ungdomslokaler i Normanngården! "Det finner vi oss ikke i!" var det første svaret fra alle ungdommene som hørte det. Full enighet om ny demonstrasjon. Forarbeidet starta med en gang.

Nå var vi virkelig forbanna. Kommunen hadde holdt oss for narr bare fordi vi ikke skulle være så plagsomme mot dem. Det var ikke mange pene ord om Byggningsrådet fra ungdommen i disse dagene. Byråkrater, kontorrotter og folkefiender var noen av de peneste vi hørte. De andre er det ikke bra å sette på trykk. Vi skulle vise dem at Lillestrøm-ungdommen ikke fant seg i hva som helst.

Massiv protest fra Skedsmo-ungdommen:

Nei til bygningsrådet!

De unge krever lokaler i Nordmanngården

STOR DELTAKELSE

Tross mange stive kuldegrader hadde et stort antall unge mennesker -- det ble antydnet mellom 400 og 600 -- samlet seg for å protestere mot bygningsrådets vedtak. Et følge på flere hundre meter toget gjennom en del av Lillestrøms gater, og i taktfaste rop ga ungdommene sin mening til kjenne. «Vi vil ha Nordmanngården». «Vi vil ha et sted å være». «Nei til bygningsrådet» var de mest populære slagordene og illustrerte det som er Skedsmo-ungdommens problem: De har ikke noe sted å tilbringe fritida.

«VIS FORSTAEELSE!»

Som seg hør og bør har demonstrantene transparenter, og vi nevner noen av tekstene: «Bygningsrådet må endre vedtaket», «Full støtte til ungdoms- og idrettsutvalget», «Vi krever respons», «Hva har kommunen gjort?», «Tenk om også VI ga blaffen!», «Unge og eldre

sammen om et bedre miljø», «Hjelp — altfor kaldt å være ute», «Tak over hue!», «Vis forståelse!» og «Hr. ordfører, hva med din sosiale samvittighet?» Og for å understreke at aksjonen var alvorlig ment, hadde de to siste transparentene teksten «MEN — VI GIR OSS IKKE!»

Demonstrasjonen hadde fått støtte av elevrådene på Lille-

strøm Gymnas, Stav ungdomsskole, Stalsberg ungdomsskole, Kjellervolla ungdomsskole, Skedsmovollen ungdomsskole og Romerike Yrkesskole. Videre hadde viseklubben på Stalsberg, Øvre Rælingen diskotekklubb. SUF (m-1). AUL og Unge høyre støttet aksjonen. Det samme hadde rektor og inspektør ved Romerike Yrkesskole.

Vinteren var der, og Normanngården tapt. Hva skulle vi gjøre?

Flere demonstrasjoner? Alle var enige om at vi ikke skulle la kom-

munen være i fred, men vi var usikre på om demonstrasjonene vi hadde hatt tidligere var det rette midlet nå. Burde vi ikke finne på noe nytt? Men hva?

Vår styrke var at vi hadde flertallet på vår side, og at vi stolte på ungdommen og vanlige folk. Derfor lot vi ikke aktiviteten henfalle til bare løping på kommunekontorer eller pene ord til kommunen. Igjen diskuterte ungdommen hva som måtte gjøres. Noen foreslo at vi skulle prøve og organisere en streik på skolene. Det ville bety at vi sa hva vi mente på en kraftig måte. Det ville være et sterkt politisk press på kommunen, som kunne tvinge fram klare svar. Mange mente at planen var altfor stor, og at det aldri ville gå. Skoleledelsen ville true med utvisninger og nedsatte karakterer, så mange ville sikkert bli skremt vekk fra å delta, selv om de sikkert gjerne ville. Det var sjølsagt avhengig av et grundig

SKEDSMO-UNGDOM KREVER FRITIDSKLUBBER: DEMONSTRASJON MED SANG OG DANS

Skaff oss et sted å være:

Ping-pong og gitar i Lillestrøms sentrum

Fredelig demonstrasjon i snøføyke

Om lag 150 ungdommer demonstrerte i går ettermiddag i Lillestrøm mot Skedsmo kommunes politikk når det gjelder reising

av kommunale fritidsklubber. Demonstrasjonen fikk en morsom ramme da ungdommene hadde trukket ting som vanligvis hører

ned til slike klubber ut i snøføyke. Det ble blant annet spilt ping-pong, ringespill, gitar og platepill, det ble danset og hoppet inn på handeltorget. En sur fornøyelse, som imidlertid ble fint opp så godt det lot seg gjøre

forarbeide der alle elevene deltok i diskusjonene på demokratisk vis. Det var en stor oppgave, men umulig skal en aldri si at en rettferdig ting er. Forarbeidet til streiken kom allikevel aldri skikkelig i gang, så det ble ikke mer enn en del spredd snakk, men vi gir gjerne ideen videre til andre.

I løpeseddelen til den siste demonstrasjonen hadde vi skrevet: "Vi unge vil gjerne gjøre en del i fritida. Men ingen av oss ser noen særlig vits i å montere pingpong bord på et gatehjørne, eller reparere en bilmotor på trappa til en kafe. Det er heller ikke greit å stå ute i femten graders kulde og lytte til bra musikk." Var nå det helt riktig? Ville det ikke være fint å gjøre noe av dette, iallefall som en demonstrasjon mot hvor jævlige forholda var? JO! På nytt hadde en bra ide blitt utvikla gjennom diskusjon, og på nytt blei ideen omsatt i handling.

SKAL VI OKKUPERE ET HUS ?

Det var gått nesten et år siden "Aksjonsgruppa" blei starta. Vi hadde hatt flere aksjoner, og en del annen aktivitet, men flere ungdomslokaler hadde vi ikke fått. Lokalene befant seg fremdeles på

papirene til kommunen. Tida var moden for å ta kraftigere midler i bruk. Ideen om streik på skolene var fremdeles tilstede, men etter at vi hadde hørt om okkupasjonen av Vollan-fenglet i Trongheim, blei det ikke snakk om stort annet enn okkupasjon. Noen mente at vi burde okkupere Rådhuset for en dag, som en demonstrasjon. Ordføreren og vi kunne bytte plass for en dag. Kanskje noe ville skje da. Ingen dum ide, men størst stemning var det for å følge trøndernes eksempel med å ta et hus og lage det til ungdomslokaler. Fantest det ikke et tomt hus vi kunne ta? Det var mange som kom med forslag, men ingen var helt supre, enten var huset for dårlig, eller så var det allerede planer for hva det skulle brukes til. Eller retttere sagt: Det var et hus vi måtte se litt nærmere på. Det var en tre-etasjes murbyggnad fra omkring 1900. Det hadde vært fabrikkdrift der helt til 1969, så helt ille kunne det vel ikke være. Den lå bra til også- både sentralt og med god plass rundt så ingen naboer ville bli forstyrret om det blei ungdomslokaler der. Hadde vi virkelig funni et tomt og bra hus som bare lå og venta på oss? Det var nok best å undersøke det litt nærmere. Det viste seg at det faktisk ikke eksisterte planer for huset. Kommunen hadde kjøpt hele området for bare 14 dager siden, og de eneste planene

som eksisterte var at det skulle komme en vei der om 7-8 år. Siden vi er blitt opplært til ikke å ta eller kjøpe noe usett, bestemte et par av oss seg for å se litt nærmere på huset.

Godt utrusta med lommelykter, et stort nøkkelknippe og en stor skruetrekker vandra Petter og Ola seint en kveld opp til huset. Den syvende nøkkelen så ut til å passe. Låsen var rusten, men etter noen minutters tukling og banking, var døra oppe. Lykten turde vi nesten ikke bruke av redsel for at noen skulle se oss utenfra, så vi snubla overende flere ganger. Huset var fullt av gamle maskiner og en del annet rart som vi ikke sjønte hva var for noe. Det hadde i allefall vært lagt barberblader og barberkrem der. Det var nok til å forsyne hele Norge med bare i de kassene vi fant. Sjølsagt var det litt dumt at det var så mye rart her, men selve huset så bra ut, bra vegger og gulv, forholdsvis bra lysesanlegg og en sentralfyr som kanskje kunne fikses på. Vi var ikke i tvil lenger. "UNGDOMMENS HUS" var funnet. Planlegginga av okkupasjonen kunne begynne.

OKKUPASJONEN PLANLEGGES

Det største problemet var at flest mulig ungdommer burde diskutere om det var riktig og okkupere huset, og om hvordan okkupasjonen skulle foregå uten at kommunen eller politiet skulle få rede på planene. Vi gjorde de på den måten at vi snakka forholdsvis åpent om ideen om å okkupere et hus, men det var få som kjente til hvilket hus vi hadde i kikkerten, og når vi planla at okkupasjonen skulle skje. I Trondheim starta de en "hviskekampanje" blandt ungdommen om Volla-fenglet slik at det blei helt konkret diskusjon om det huset de skulle ta.

Det var en gruppe med folk fra styret i "Aksjonsgruppa" og andre, som planla okkupasjonen i detalj. Vi diskuterte grundig hvordan vi skulle komme oss inn i huset, og hva vi skulle gjøre de første par dagene. Den første vanskligheten var hvordan vi skulle forholde oss dersom kommunen anmeldte oss

til politiet, og de kom for å kaste oss ut. Alle var enige om at vi ikke kunne begynne noen krig, men det var i hovedsak to måter vi kunne oppføre oss på. Noen mente at vi bare skulle gå ut av huset dersom politiet kom. De mente at vi ikke skulle sette oss opp mot lovene. Flertallet mente at vi skulle prøve og holde politiet på avstand i noen timer, ved å barikadere huset. Dersom politiet måtte sprengre seg inn, ville de antageligvis nøle litt mer før de prøve å kaste oss ut. I mellomtiden ville nyheten om okkupasjonen spre seg, og presset på kommunen forhåpentligvis bli så stort at de ikke ville sende politiet til angrep på oss. Vi måtte jo være klar over at vi gjorde noe ulovlig når vi først tok et hus.

Når disse spørsmåla var avgjort, gikk resten ganske greit. Planlegginga av hvordan vi skulle ta huset, hva vi trengte å ha med av utstyr, og hvem som skulle ha ansvaret for de forskjellige sakene. Noen skulle ta seg av barrikaderinga av 1.etasje, noen av 2.etasje, noen av dekking av vinduene, noen rydding, osv.

Det ville være viktig å spre nyhetene om okkupasjonen så raskt som mulig. Det blei på forhånd avtalt med en del folk på de fleste skolene i området, slik at de kunne dele ut en løpeseddel som vi hadde laget på forhånd, samme dag som huset ble tatt. Vi oppretta et støttesenter på 3-4 folk som ikke skulle være med inn i huset den første natta. De skulle ringe til alle avisene, og ta kontakt med forskjellige folk i kommunen for å få dem til å stille seg positivt til "Ungdommens hus".

Vi som planla okkupasjonen, snakka med en 60-70 ungdommer som hadde vært med på arrangementene til "Aksjonsgruppa", om planene. Få av dem hadde trodd at det fantes såne fine planer som vi hadde lagt. Folk blei ville av begeistring. Om 14 dager hadde ungdommen et stort hus! Det var en del som ikke kunne være med på å gå inn i huset fordi det skulle skje midt på natta, men til slutt hadde vi diskutert opplegget i detalj med omtrent 50 folk som skulle være med.

TABBER

Planlegginga så langt viste seg å være veldig bra. Ikke noe av dette opplegget klikka. Likevel gjorde vi grove tabber. Vi trodde vi hadde lært en del av de problemene vi hadde hørt trønderne hadde hatt. Men likevel gjorde vi de samme bommertene som dem, og det skulle vise seg å føre til en mye dårligere aksjon enn den vi kunne ha laga. Det var to saker vi hoppa lett over, vi tenkte å ta dem opp etter at vi først var kommet inn i huset. Det ene var hva slags aktiviteter vi skulle sette igang i huset, og hvordan vi skulle få dem igang. En del ideer hadde vi sjølsagt, men det var ikke forberedt grundig på forhånd, og ingen hadde spesielt ansvar for å sette igang spesielle ting. Den andre saken vi hoppa lett over, var hvordan vi skulle løse problemene med at ungdom som var påvirket av stoff og alkohol ville komme til huset. Vi var enige om at det ikke skulle være lov å komme inn når en var påvirket, eller blåse og drikke i huset, men hvordan skulle vi passe på at regelen blei fulgt?

Dersom dere skal okkupere et hus, må dere ta alvorlig på disse to tingene. Alle som har satt igang okkupasjoner tidligere, visste at det var viktig, men likevel er det svakheter her som har vært den viktigste årsaken til at så mange okkupasjoner har endt med nederlag.

ARBEIDERBLADET 18/3 - 1972:

**Skedsmo-ungdom okkuperte nedlagt fabrikk i SAGDALEN
Ville ikke vente lenger på fritidsklubb
-ordføreren advarer - brannfaren stor**

Vi diskuterte også om vi skulle okkupere huset for å lage ungdomslokaler der, eller om vi bare skulle okkupere det som en demonstrasjon. Etter en del diskusjon blei de fleste enige om at huset var så bra at vi burde prøve å få lokaler der. Vi mente også at vi burde klare å komme igang sjøl om vi ikke fikk hjelp fra kommunen med en gang. Andre steder kan det sikkert være fint å okkupere et hus eller offentlig lokale, noen timer eller dager som en demonstrasjon av at ungdommen trenger lokaler, og for å vise at ungdommen er villig til å ta saka i egne hender.

UNGDOMMENS HUS

De første 2-3 dagene var "huset" som ei stor maurtue. Ungdommen strømmen til helt fra den første timen etter at løpeseddlene hadde gjort okkupasjonen kjent. Alle satte igang med å rydde og vaske. Alle 11 romma var fulle av maskiner og pappesker, flasker, barberkrem, esker med kritt og masse støv og skitt. Polka gikk igang med å bære alt ned i et rom i første etasje som vi foreløpig brukte som lagerrom.

Gamle rustne maskiner blei skrudd fra hverandre, esker båret vekk, og alt sammen vaska grundig. Det var nok å gjøre til alle som kom. Helt fra første stund klarte vi også å få igang et bra sted hvor folk bare kunne slappe av, spille gitar eller prate sammen. Det ene rommet i tredje etasje blei nærmest storstua. Det var det også varmest, for der hadde vi satt parafinovnen vår.

Men det var ikke bare ungdommer som trakk til huset. Mange foreldre kom etter at de hadde lest om det i avisen. De ville se hvordan det var der ungdommen holdt til. Mange syntes nok at huset var for dårlig. "ungdommen fortjener noe som er bedre enn dette", sa de. Det kunne vi nok være enig med dem i, men det var bedre å ha et hus som det vi hadde tatt, enn tre fine på papiret til ordføreren. Det var også foreldrene enig med oss i, og mange ville hjelpe til for å få huset bra. En far kom for å se på fyranlegget, en byggmester ville hjelpe oss å forbedre huset, noen bakte kaker til oss, og noen kom med gamle møbler som kunne brukes.

HVEM GJØR NOE «ULOVLIG»?

Bryter vi loven når vi okkuperer et hus? Er det klokt å drive med ulovligheter? Kan vi komme i fengsel?

TIL DET VIL VI SVARE:

Det er staten og kommunen som er "Skurkene". De burde bli pålagt å gi oss fritidslokaler. Det er de som skaper vanskelighetene. Vi må okkupere hvis vi ikke har steder å være. Hva annet kan vi gjøre?

Å okkupere er ofte eneste måten å få seg et hus, det er rettferdig og skal ikke straffes.

Loven sier ingenting om at okkupasjon er ulovlig. Det er kommunen som velger å sette politi mot oss- det er et politisk, ikke et juridisk spørsmål.

Lovene i Norge tjener stort sett kapitalistene. Det er klas-selover. Folket har rett til å bryte dem når lovene hindrer oss i å få det bedre.

Blir noen arrestert og stilt for retten (slik som Ågot Hamre i Bergen) skal de få all den støtte ungdommen kan gi. Å bli arrestert for en rettferdig kamp, er ikke noe å være redd for. Det er staten som egentlig er redd, når den bruker sånne midler.

SVAR

AV RUDOLF NILSEN:

"Tvers igjennom lov til seier, ikke går der andre veier. til vårt drømte frie land. Før vi tramper med og skaffer vei i lovens paragrafer, er vi treller alle mann."

STOR STØTTE

Den største støtten okupasjonen fikk var jo at det kom mange folk til "huset". Det viste seg at det var behov for det, og at folk syntes det var OK å være der. Aktiviteten i huset var ikke bare målet for okupasjonen, men også vår største styrke når det gjaldt å få kommunen til å gi oss huset, og penger til å pusse det opp med.

Men sjøl om vi fra første stund av stolte på våre egne krefter, sjønte vi også at det var viktig med støtte utenfra. Vi måtte prøve å få støtte fra så mange som mulig. Det blei lagd underskriftslistor som vi la i "huset" og som folk tok med seg på skoler og arbeidsplasser. Nesten alle som var innom skreiv seg på, og fra skolene strømmet det inn støttekløringer både fra elevråd, hele klasser, enkeltpersoner og til og med skole-

inspektøren. Blandt navnene på støttelistene fant vi bl.a. navnet på presten i den nærmeste kjerka.

De folka som jobba i informasjons- og støttegruppa, hadde nok å henge fingra i. De tok kontakt med alle medlemmene av kommunestyret for å høre hvordan de stilte seg. Det var veldig bra, for på den måten kunne ikke representantene gjemme seg bort. Alle som til slutt skulle bestemme hva som skulle skje med "huset", fikk klart og tydelig høre hva ungdommen sjøl mente. På den måten blei de også stilt over for oss det gjaldt på en helt annen måte enn andre saker. Som regel pleier de jo å bestemme ting uten at de har noen særlig kontakt med dem det gjelder. Folk fra de forskjellige partigruppene i kommunestyret, blei invitert til "huset" for å si hva de mente. Her nytta det ikke å lure seg unna. Noen sa klart fra med en gang at de støtta oss, mens andre trakk litt på det. En ting var i alle fall klart: Ingenting var sikkert om hvordan avgjørelsen i kommunestyret ville bli, når saken skulle taes opp.

Støttekløringer fra foreninger og lag strømmet også inn den første uka. Alle de politiske ungdomsforeningene støtta okupasjonen, unntatt Unge Høyre. Det var mange medlemmer av Unge Høyre som støtta aksjonen, men styret ville ikke støtte aksjonen fordi den brøt loven!

Også andre ungdomsforeninger og til og med velforeninger støtta oss. Det var flott, og betydde veldig mye for den innstillinga som kommunen fikk til oss. Likevel kunne vi ha gjort mye mer med disse sakene.

Det var mange foreninger som ikke blei kontakta, og som sikkert ville ha støtta oss. Den største svaikheten var sikkert at vi ikke kontakta de største fagforeningene. Med støtte fra noen tusen arbeidere ville vi ha st tt enda sterkere, og vi kunne sikkert også fått mye hjelp fra forskjellige fagfolk. Arbeiderklassen er det mest revolusjonære klassen. Det kommunistiske manifest sier: "Proletarene har intet annet å tape ved den (revolu-

sjonen) ean sine lenker. De har en verden å vinne." De er godt organisert, kampvillige og mange. Vi må ha støtte fra dem.

Vi hadde også planer om å lage stands på torg og gater for å samle inn penger, og for å spre opplysninger om aksjonen. Vi hadde et par stykker, og det viste seg og være stort sett vellykka. Grunnen til at de ikke var helt vellykka, var at folk blei arrestert av politiet fordi vi ikke hadde tillatelse til å samle inn penger. Det skjedde ikke noe med dem, men det er ikke hyggelig med en kjøretur i Svartemarja. Det blei også satt igang lotteri for å skaffe penger.

Vi kunne ha gjort mye mer ut av disse sakene. Det ville både ha betydd at flere folk kunne gjøre noe, og at vi hadde fått større støtte. Vi burde ha hatt stands og innsamlinger flere ganger i uka. Det kunne ha vært egne grupper som hadde hatt ansvaret for forskjellige stands. De kunne jo sjøl ha lagd plakater og tegninger av huset, for å fortelle folk hva som skjedde der. Loppemarked og auksjoner ville sikkert også ha vært gøy og nyttig. Det blei for få folk som dreiv med de forskjellige tinga. Vi som stod i ledelsen for aksjonen stolte nok i ord på ungdommen i "huset", men ikke i praksis. Vi klarte ikke å hjelpe andre til å få igang støttearbeidet, og gjorde for mye sjøl. Mao Tse Tung har sagt: "Vi har alltid hevdet at revolusjonen må støtte seg på folkemassene, og at enhver gir en hånd med i arbeidet, og vi har gått imot å basere seg på noen få personer som skal utstede ordre," og "massene er i besiddelse av en grenseløs skapekraft."

Jeg tror både støttearbeidet til aksjonen vår, og resten av arbeidet med og i "huset" hadde blitt bedre dersom vi virkelig hadde forstått dette. Ja, kanskje aksjonen tilogmed hadde endt med fullstendig seier.

HVA SIER LEDELSEN I KOMMUNEN?

Kanskje vi først skal se litt på hva de tenker. De har i flere år visst at ungdommen i kommunen

DET VAR MYE Å RYDDE VEKK....

trengte et sted å være. Helt siden 1961 har kravet vært reist fra forskjellige ungdomsorganisasjoner. Likevel har ikke kommunen gjort noe mer enn og si at de har mange fine planer, og at de tenker alvorlig på ungdommens problemer. Til tross for press fra "Aksjonsgruppa" med demonstrasjoner og aksjoner i et helt år, har det ikke skjedd noe. Ungdommen finner seg ikke i forholda lenger, og tar et hus for sjøl og lage ungdomssenter. Det høyeste ønsket til ordføreren og andre "høye herrer", var nok at okkupasjonen skulle være en vond drøm. De ønsket at den aldri skulle ha funnet sted. Nå kunne de jo ikke lukke øynene for den, så noe måtte de gjøre. På den ene siden ville det være bra om ungdommen fikk et sted å være, for da blei de sikkert ikke plaget av det maset mer. Men på den andre sida var det farlig for dem dersom ungdommen

oppdaga at det nytta og sloss for sine interesser, og at det er først etter press at pampene gjør noe. Når vi nå ser på hva som skjedde,

er det sannsynlig at deres plan fra starten av var følgende: "Vi må prøve og hindre at ungdommen får det huset de har tatt. Vi kan ikke si det direkte til dem hvorfor de ikke kan få det, så det er best å finne på en del andre unnskyldninger. Vi må også prøve å trekke ut tida før det skjer noe, slik at ungdommen blir lei av å vente på en avgjørelse. Bare der som presset blir for stort, må vi gi etter og gi dem huset. Med reine ord kommer dette fram i et dokument som blei laga av kommunen før et møte i formannskapet. Der heter det bl.a.: "...en har valgt å se på okkupasjonen av fabrikkbyggingen som et dårlig forsøk på å vekke offentligheten når det gjelder mangelen på tilbud til ungdomsaktiviteter. Det må likevel ikke bli slik at en viker tilbake for de krav som framsettes, og således oppmuntrer ungdommen til å ta saken i egen hånd. Det kan heller ikke være noen løsning å avvise dette forsøk på å bedre ungdomsmiljøet, men å utnytte de positive kreftene som ligger bak....."

"Huset er for dårlig for dere, og brannfaren er for stor til at dere kan være der," var ordførerens første kommentar. Riktignok sa han en del om hvor hyggelig det var at ungdommen sjøl gjorde noe for å forbedre forholda. Men når vi kjenner til hvordan Arbeiderpartiets ledelse stiller seg til folkets kamper, lød ordene ganske tomme.

Brannfaren var stor i huset, men ordføreren gjorde den større enn den var, og når vi spurte om hjelp for å bedre på det, fikk vi bare høre at han ikke kunne gjøre noe. Vi gjorde en del sjøl for å rette på forholda, som f.eks. å innføre røykeforbud, men vi hadde ikke råd til brannslukningsapparater. Ordføreren var ikke villig til å hjelpe oss. Han sa bare at vi måtte gå ut av huset. Ingen var villige til det, og vi gjorde det klart at det måtte være kommunen som måtte være ansvarlig i tilfelle av brann. De kunne ha gjort noe, men prøvde istedet å presse

oss ut av huset.

Brannsjefen kom på besøk. Han var positivt innstilt til oss, og hans dom var grei:

BRANNVESENET OM UNGDOMMENS HUS:

Krever små endringer

FORMANNSKAPET AVGJØR SAKEN I KVELD

AV OLA BERNHUS

Bare fire dager etter at vi hadde tatt huset, blei okkupasjonen tatt opp i formannskapet. Det var så absolutt ungdommen som hadde de beste korta. Vi hadde gjort en kjempainnsats i huset ved å rydde og vaske, og vi hadde fått igang en del hyggelige sammenkomster med sang og prat. Støtten vi hadde fått var fra alle aldersgrupper og politiske syn, og kommunens argumenter med brannfaren viste seg å være gale. Sjøl om enkelte i kommunestyret ønska og kaste oss ut fra huset, turde de ikke gå inn for det nå. Flertallet av representantene i kommunestyret var positivt innstilt.

Vedtaket var en seier for ungdommen, men vi overvurderte den. Vi tenkte ikke nok på at en del folk bare prøvde å skyve avgjørelsen ut i det uendelige, for at vi skulle få problemer, og bli lei av hele greia.

HVA SKJER I HUSET ?

Nå hadde vi et hus for ungdommen. Hva brukte vi det til? De første dagene var det ikke vanskelig å finne på noe, slik som det så ut der. Ingen vet vel hvor mange dagsverk vi gjorde der tilsammen, men få var det ikke. Men etter ei tid var det ikke nok å gjøre med bare ryddinga, og kjedelig blei det jo også i lengden.

Vi hadde en vegg der vi hang opp veggaviser, om hva vi skulle gjøre for å få huset, og om hva slags aktiviteter vi skulle ha der. Det var likevel en del problemer. En del av aktivitetene kunne vi ikke sette igang før vi hadde fått endel penger, og før vi hadde fått nuset i bedre stand. Fremdeles lå

snøen utenfor, og vi hadde ikke fått igang sentralfyren, så det var ganske kaldt der. En del saker satte vi likevel i sving med. Størst oppslutning var det om visekveldene og et par konserter vi hadde med et lokalt band. Med det var også andre ting vi dreiv med. Noen hadde ansvaret for drift av kjøkkenet, der kunne du få kjøpe brus, te, suppe og nylaget poppkorn. Noen andre hadde fått tak i endel maling, og snart var en gjeng i sving med

kosten. Mesteparten av tida brukte vi nok til å sitte og prate. Vi venta liksom på avgjørelsen fra kommunen.

Kommunen beklager, men vil også hjelpe de unge
Mølla skal bli utbedret til ungdomslokale

Skedsmo-ungdommen tok første stikk

Sympatierklæringer strømmer inn til fabrikk-okkupantene

Dugnadsplan skal legges fram for kommunen

DEMOKRATIET—

HVEM BESTEMTE HVA SOM SKULLE SKJE ?

Det første allmannamøtet blei holdt bare noen timer etter at vi hadde tatt huset. Der diskuterte vi hva som skulle skje videre. Hver dag var det allmannamøte. Alle ungdommer som kom til huset kunne komme dit og være med på å bestemme. Det viste seg at det blei veldig forskjellig hvem som kom på allmannamøtene, så vi diskuterte om vi skulle laget medlemskort til "huset", og at bare de som var medlemmer skulle ha stemmerett. Det var en bra ide som andre sikkert bør bruke. Medlemskap vil føre til at folk føler seg mer tilknyttet til stedet, og vil bedre oversikten over hvem som er med.

Ganske rask fant vi ut at det var nødvendig med et styre som kunne lede aktiviteten. Etter en del diskusjon på et allmannamøte, valgte vi en ledelse på 10 folk, og bestemte at vi skulle ha allmannamøte en gang i uka, som skulle diskutere de viktigste sakene. Det var også enkelte folk som hadde ansvaret for forskjellige aktiviteter. Noen skulle også være ungdommenes representanter i et utvalg som skulle vurdere om huset kunne brukes.

Det er veldig viktig å gjøre alt en kan for å få flest mulig til sjøl å sette igang saker. Ungdomssentra skal jo være for ungdommen, og da må ungdommen sjøl drive det fram. Det nytter ikke at noen få personer gjør alt og setter igang alt. Her gjorde vi en del grove feil. Enkelte folk i ledelsen dominerte for mye. Det var ikke det at de sjøl ønska å framheve seg, de ønska bare å gjøre "huset" så bra som mulig, men det viste seg at vi blei avhengige av noen få. Dersom de ikke var i "huset" så var det ingen som satte igang så mye på egenhånd.

Den største feilen var nok likevel den måten vi prøvde å løse uenigheter på. Når vi var uenige

om noe, snakka vi ikke sammen som venner og ungdommer som alle ville ha et sted å være. Vi oppførte oss som om vi skulle være bittre fiender. Sjølsagt vil det være uenigheter, men vi må prøve og løse dem på kameratslig vis. Det vi gjorde førte til at ungdommen mange ganger blei splitta i fiendtlige leire.

Fremdeles stod vi sterkt overfor kommunen, og håpet om å få "huset", var fremdeles til stede. Særlig bra hadde det vært at vi sjøl la fram detaljerte planer for hvordan bygningen skulle settes i bedre stand, om hvor mye det ville koste, og om hva slags aktiviteter vi kunne tenke oss der. En feil vi gjorde var at vi hele tiden ensidig kjørt på at ungdommen sjøl ville drive "huset" uten innblanding fra kommunen. Vi ville bare at kommunen skulle gi oss penger, og at vi skulle ordne resten.

ARBEIDERBLADET

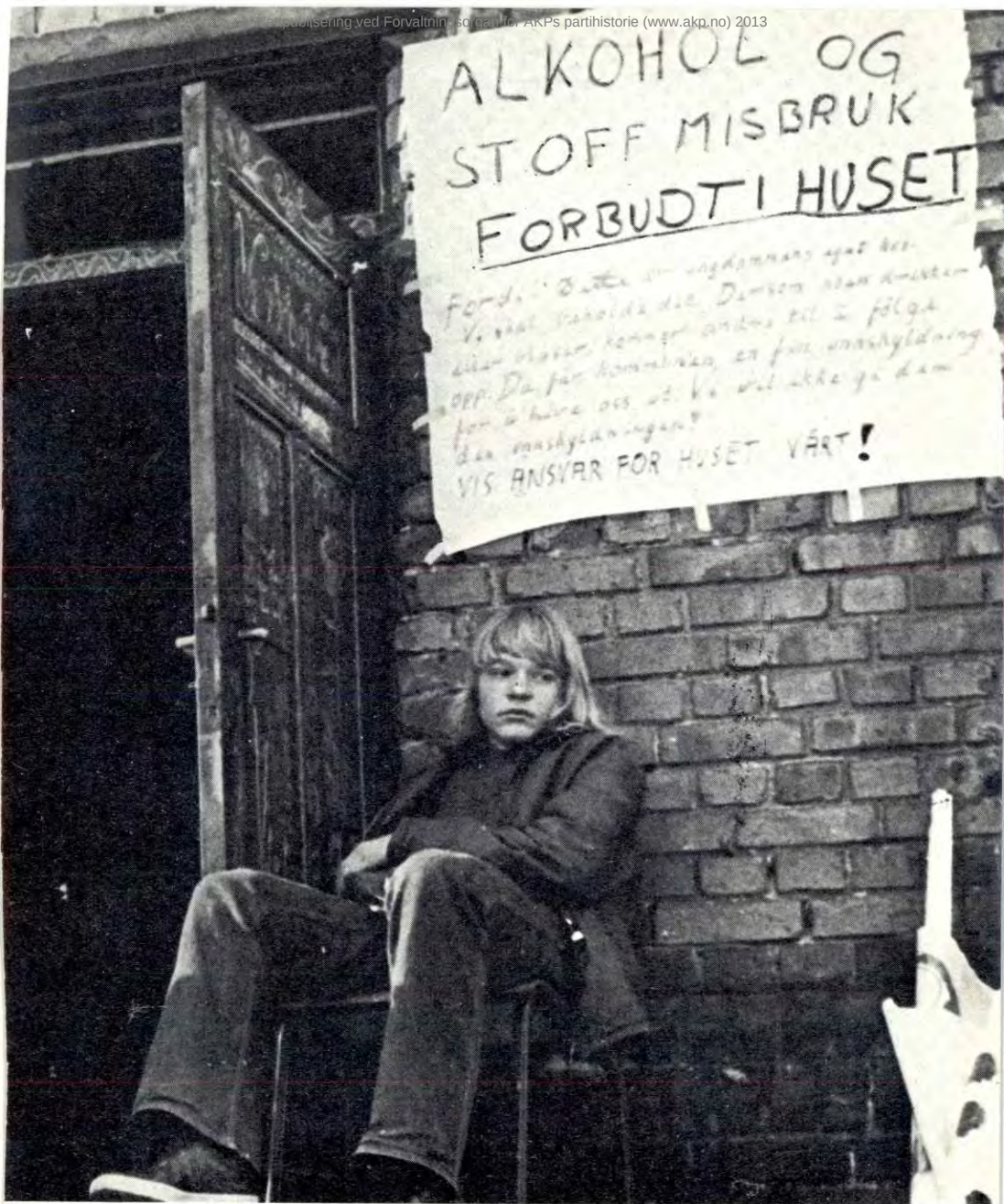
Håpet om ungdomsklubb i Skedsmo er blitt styrket

Fabrikkokkupantene får beholde «Huset» til saken er behandlet

Situasjonen for okkupantene av det gamle fabrikklokalet i Sagdalen i Skedsmo kommune er nå lysere enn noensinne. Representanter for «Ungdommens Hus» skal nå legge fram et detaljert kostnads-overslag for kommunen over hvilke midler som er nødvendige for å lage en drivverdig ungdomsklubb.

PROBLEMENE KOMMER....

Vi hadde regna med at kommunen skulle ta en rask avgjørelse, men nå var det gått snart en måned siden vi tok huset, og problemene meldte seg for alyor. Det var kaldt i huset, og lite innbydende å sette igang aktiviteter. Vi trengte penger til å reparere det, og til å skaffe forskjellig slags utstyr. Vi gikk fremdeles og venta på et svar fra kommunen.

ALKOHOL OG
STOFF MISBRUK
FORBUDT I HUSET

fordi. Dette er ungdommers eget hus.
Vi skal beholde det. Derfor skal huset
bli et hus som kommer oss til å følge
opp. Da får kommunen, en full ansvarsholding
for å høre oss ut. Vi vil ikke gi dem
den ansvaret.
VIS ANSVAR FOR HUSET VÅRT!

STOFF OG ALKOHOL

Så lenge det var fullt av aktivitet i "huset", var det ikke noe

særlig problem med stoff og alkohol. Et par ganger kom det påverka folk som ville trenge seg inn, men de blei holdt ute. Noen mente at det var galt å stenge slike folk ute bare fordi de hadde problemer. Ja, de hadde problemer, men det var et spørsmål om hva vi syntes var viktigst- at vi skulle få "huset", eller at de skulle få være der et

AKERSHUS ARBEIDERBLAD 20/4-1972:

par kvelder.

Dersom det hadde blitt mye fyll og blåsning der, ville snart annen ungdom holde seg vekk, foreldrene ville gå imot oss, og kommunen ville få en god unnskyldning til å si nei.

Men det var vanskelig å holde vakt der hele døgnet, så når aktiviteten minska, øka antallet av misbrukere.

Vinduer og inventar ble knust i Ungdommens hus

Av påvirket ungdom som er blitt nektet adgang?

Alle er tydeligvis ikke like fornøyd med «Ungdommens hus» i Sagdalen. I går kveld ble det nemlig forvoldt ganske

betydelig hærverk i den gamle fabrikkbygningen som ungdommen har «okkupert». Fra de ansvarlige i huset

snakkes det om «hevnaaksjon» av ungdom som er blitt nektet adgang fordi de har vært påvirket av alkohol eller narkotika.

Dette var den siste alvorlige knekken vi fikk. Det skulle vise seg at dødsstøtet til "Ungdommens Hus" var gitt, og at det bare var et spørsmål om tid før det hele var slutt. De folka fra kommunen som fra starten av var mot oss, hadde lykket i sin plan. De hadde klart å utsette en avgjørelse fra kommunen så lenge at problemene vokste oss over hode. Vi gjorde en god del feil, men det er kommunen som må ta ansvaret for at det gikk som det gjorde. Hadde vi fått en del penger og hjelp med en gang, hadde det fremdeles vært full aktivitet i "huset".

Vi tror at det må satses mye på å få en så rask avgjørelse som mulig, men at en samtidig legger opp arbeidet og aktivitetene slik at en kan holde ut i lengre tid.

Etter at vi sjønte at slaget var tapt, trakk vi oss ut av "huset", og det lå der like forlatt som før.

HVA HAR SKJEDD ETTERPÅ ?

De fleste av dem som hadde vært med, var skuffa og slitne. Vi hadde mest lyst til å glemme hele greia. Vi klarte ikke på den tida å se alt det vi tross alt oppnådde. Det var bare så vidt vi ikke fikk et hus, og i alle fall så hadde vi et ungdomsenter i over en måned. Presset på kommunen hadde også vært så sterkt at det kom fart i gamle planer. Vi blei lovt andre lokaler om noen få måneder. Det gikk ikke så raskt, men nå har det i alle fall blitt ungdomslokaler for en del ungdom. Innstillinga hos mange folk i kommunen er også blitt forandra.

Sjøl om "huset" gikk tapt, oppfatta ikke ungdommen det som en fullstendig mislykket aksjon. Når det idag snakkes om okkupasjonen blandt ungdommen, blir den så absolutt framheva som en bra sak. Uten den hadde det heller ikke skjedd så mye etterpå.

UNGDOMMER OVER HELE NORGE KREVER » ET STED Å VÆRE »

MONOPOLKAPITALENS SVAR :

Lederne for en slik aksjon har et stort ansvar for å føre arbeidet videre, sånn at det hele ikke bare blir et blaff av kamp. Vi klarte ikke å ta vare på vårt ansvar. Først nå, et år etter okkupasjonen, begynner det å skje saker igjen. Vi har lært mye av det vi har gjort, og lover å komme sterkere tilbake.

Igjen er det folk som snakker om demonstrasjoner. Idéen om ny okkupasjon har igjen kommet fram. Det er til og med allerede folk som kaster lenge blikk etter et helt bestemt hus, og som tenker på hvordan det ville være med dans i det rommet, keramikkverksted i det ved siden av, og.....

HVORDAN SKAL VI FÅ DET BEDRE ?

Du har vel fått en del ideer om hva som kan gjøres for å få det bedre dersom du har lest det som står før i heftet. Sjølsagt er det forskjellige problemer for forskjellige folk og på forskjellige steder. Noen steder gjelder det å få ungdomslokaler. Andre steder er det spørsmål å få flere og bedre aktiviteter på den ungdomsklubben som allerede er der, noen steder gjelder det kanskje å skaffe penger til en forening dere har. Likevel er det mye felles. Fienden som dere kjemper mot er som regel den samme. Kommunene og staten gjør lite for å bedre på forholda for ungdommen. Det er de store pengesterke folka som styrer her i Norge. Alt legges til rette for at de skal tjene enda mer. Det er vanlige folk som må betale regninga med dårlig lønn og høye skatter. Skattepengene brukes heller ikke til det beste for flertallet av folket. En del går jo til bra saker, men mye brukes til tvangsflytting av folk, motorveier, støtte til store fabrikker o.l. Skal vi få det bedre må vi gå sammen med andre, og organisere press på mynighetene. Underskriftslist, demonstrasjoner og husokkupasjoner

"Lage vansker, lide nederlag, lage vansker igjen og lide nederlag igjen, helt fram til undergangen- det er den logikk imperialistene og de reaksjonære verden over følger når de tar seg av folkets sak, og de vil aldri svikte denne logikken. Det er en marxistisk lov. Kjempe, lide nederlag, kjempe igjen og lide nederlag igjen, kjempe på nytt, helt fram til den har vunnet seier, det er folkets logikk, og de vil aldri svikte denne logikken. Det er en annen marxistisk lov."

Mao Tse Tung.

har vi sagt en del om i dette heftet. er nok av ungdomslokaler, og ting
Det kan være noen bra saker for å vi har lyst til å drive med?

gjøre noe. Den viktigste lardommen er i alle fall at vi ikke får noe dersom vi bare venter, eller ber pent. Kapitalistene og kommune-pampene forstår bare et språk fra vanlige folk, og det er kamp, aksjoner og andre former for press.

SKAL VI ALDRI FÅ ET SAMFUNN DER DET ER BRA ?

"Det er klart at vi må sloss for å få det bedre. Dem som sitter med makta gjør ikke noe for oss ellers, men må vi drive med det bestendig? Hadde det ikke vært bedre om vi hadde feia vekk dem som sitter på toppen, og la flertallet virkelig bestemme? Da ville vi slippe at noen levde på vår bekostning. Da kunne vi lage det bra for flertallet." Omtrent dette sa en ungdomsskoleelev under en av aksjonene. Ja, hva skal vi svare på det? Er det mulig og lage et samfunn der det ikke er noen få som bestemmer, og noen få som grafser til seg mesteparten av penga? Klarer vi å få et samfunn som er bygd på vennskap og solidaritet, der det er flertallet som bestemmer hva som skal skje, og der det blir slik vi vil ha det? Kan vi noengang få et Norge der ungdommen ikke har fritidsproblemer, der det

Alle spørsmålene kan vi svare JA på. Vi kan få et samfunn der folket har det bra, og der der er folket sjøl som har makta. Et sosialistisk samfunn er et slikt samfunn. Norge er i dag et kapitalistisk land. Kina og Albania er sosialistiske land. Sjøl sagt kan vi ikke sammenligne Norge direkte med dem, men vi må lære av dem når vi skal bygge sosialismen hos oss. Ungdommen i disse landa er med på å bestemme hva som skal skje, og er med på å bestemme hvordan de vil ha det i fritida si. Det legges vekt på å lage samlingssteder for ungdom, og å hjelpe til med aktiviteter som ungdommen har lyst til å drive med. Samhold og samarbeid er det viktigste, ikke hvem som er flinkest eller tøffest, som er de borgerlige idealene om å karre seg fram, disse blir kritisert skarpt. Sånn er det i resten av samfunnet også. Det er ingen som lever på andres arbeid. Folket eier sjøl fabrikkene og jorda, og bestemmer sjøl hva pengene skal brukes til. Der blir ikke elver og luft forurensa fordi direktørene vil tape penger på å bygge renseanlegg. Folket bestemmer at en må hindre forurensning fordi det går utover dem. Når de sjøl sitter med makta, vil også alt bli satt inn på å lage forholda best mulig for vanlige folk.

Vi kan ikke få et Norge som er sånn i løpet av et par dager. Det er en lang vei å gå for å vinne flertallet av folket for sosialismens ideer, og for å knuse undertrykkerne. Likevel er vi sikkre på at det vil skje. All utvikling viser at folket ikke lenger finner seg i forholde slik de er i dag. Kommunistene vil gå i spissen for disse kampene, og sammen med resten av folket skape et annet samfunn. Marsjen er begynt.

Det er stadig flere som sjønner at råttskapsen ikke dette av seg sjøl, men at vi må knuse dette samfunnet gjennom en revolusjon. Det er mange farer som lurer på veien, men i horisonten ser vi den norske revolusjonen og samfunnet den skaper, et Norge fritt for undertrykking og utbytting, der det er vennskap og solidaritet, og der folket sjøl bestemmer utviklinga i samfunnet-et.

BLI MED I RØD UNGDOM!

I alle husokkupasjonene som har vært, har det vært med folk fra Rød Ungdom. Tå av aksjonene hadde blitt noe av dersom det ikke hadde vært lag av Rød Ungdom som hadde diskutert hva de skulle gjøre for å lage bedre forhold for ungdommen.

(For het det SUF (m-l))

Også når det gjelder andre ting som er galt, har Rød Ungdom gått i spissen for å forandre disse tinga. Vi vil ikke finne oss i at ting er jævlig, men sammen med andre

prøve og gjøre noe. Det finns nok av beviser på at ungdommen kan få det bedre bare vi står sammen og tar opp kampen.

Men Rød Ungdom går ikke bare inn for å rette litt på det som er mest ille i dag. Vi vil ha et samfunn der det ikke er noen som undertrykker andre, og der flertallet av folket bestemmer. Derfor er vi en kommunistisk organisasjon. Derfor er vi ungdomsorganisasjonen til det eneste revolusjonære partiet i Norge, nemlig AKP (m-l).

Rød Ungdom vil lage et progressivt ungdomsmiljø med aktiviteter og diskusjoner. Mange lag har satt igang med røde teatergrupper, vise-grupper og plakattalegrupper. Det blir lagd møter og fester med diskotek, lysbildeforedrag, dans og diskusjon. Det blir satt igang forskjellige studiegrupper der folk kommer sammen og diskuterer kommunisme og andre ting de er opptatt av.

Det blir lagd aksjoner.

Har du lyst til å være med på noe av dette? Det kan bety mye for å forandre samfunnet, og for et sosialistisk Norge. Du kan sikkert få det gøy og komme inn i et OK miljø. Du kan hjelpe til med å lage et slagkraftig og kampdyktig Rød Ungdom-lag der du bor.

Ta kontakt med medlemmer av Rød Ungdom der du bor for å snakke med dem, bli med i et lag, i ei aktivitetssgruppe eller på en studiesirkel.

DERSON DU IKKE KJENNER NOEN I RØD UNGDOM, KAN DU SKRIVE ET BREV ELLER SENDE OSS DENNE SLIPPEN:

Til
**RØD
UNGDOM**

Postb. 33, Tåsen, Oslo 8

Fra: _____

ADRESSE _____

ALDER _____ YRKE _____

- ☐ Jeg vil vite mer om Rød Ungdom
- ☐ Jeg vil bli medlem i Rød Ungdom
- ☐ Jeg bestiller abonnement på RØDE GARDE (20 kr)
- ☐ Jeg bestiller abonnement på UREDD (6 kr)
- ☐ Jeg bestiller studieboka "HVA VIL RØD UNGDOM?" (7 kr)

— Penger for det jeg har bestilt, er sendt til Rød ungdom på POSTGIRO 20 06 15.

KOMMUNEPAMPER LIKER IKKE RØDE GARDE.

Som regel liker de ikke ungdommens krav heller. Men når ungdommen på et sted tar saka i egne hender, er det lite pampene kan gjøre.

Røde Garde dekker ungdomsaksjoner over hele landet og prøver å spre erfaringene videre til andre. (Kanskje det er derfor byråkratene ikke liker oss?)

KJØP, LES & SELG

